

[Angelika Mikk põetud depressioonist: ju pidigi minema kõik valesti...](#)

Menusarjas "Pilvede all" saatuslikku naist kehastav **ooperilaulja** Angelika Mikk ei ole koloriitsetel tegelaskujudel ega ülepaistunud melodraamadest lasknud teatrilavadel oma ellu tulla. Ent selle lihtsa tõe - eristada tööd pereelust - äratundmiseni tuli tal läbi põdeda depressioon.

Angelika Mikk (45) sattus aastate eest Estonias samasse garderoobi hinnatud solistiga, kes oli kogu elu pühendanud teatritele, aga ühel päeval tema töölepingut enam ei pikendatud. Ta kahetses, et ei olnud oma karjääri jooksul muretsenud last ja selleks hetkeks oli ta lapse saamiseks liiga vana. Tolle särava artisti kahetsus oli Angelikale äratuseks.

"Seetõttu ongi mul kolm last, sest teatris võid oma elu maha rühkida, aga teater ei ütle mitte kunagi kellelegi aitäh. Laps ütleb emale aitäh, teater ütleb: "Palun, järgmine!"," sõnab Angelika.

Sa olid äsja Estonia laval Viini kuldajastu ühes tuntumas **operetis "Linnukaupleja", mille naispeategelasena heitsid kõrvale abielu, mis oleks teinud rikkaks. Kas sinus on olemas õnnetunne, mis ei sõltu majanduslikust edust ega karjääriga kaasas käivatest tulemustest?**

Mina ei ole rahaliselt rikas, aga elukogemuse ja tunnetuse poolest olen ma küps ning seetõttu on mu ümber ennekõike inimesed, kes on läbinisti minu inimesed. Nad on mind tingimusteta omaks võtnud. **Ooperilauljad** võrdlevad end tihti tipp sportlastega, sest ka nemad peavad tõestama end oma ametis iga päev. Tipud ei alusta sprindi või aariaga kohe hommikul voodist tõustes. Kõik võtab aega ja vajab pühendumist ja ükskõik kui head nad on – ennekõike on nad inimesed, kelle elus on nii häid kui halbu päevi.

Kui satuvad olema need kehvemad päevad, mis teevad ebakindlaks, peab hakkamasaamiseks olema eriti tugev. Mina olen vist laval nii kaua olnud küll, et julgen öelda: head artistid on madala egoga. Nad on seesmiselt ebakindlad, haavatavad ja analüüsivad end lõpmatuseni. Nad püüavad iga sooritusega olla paremad eelmisest. Mitte üks artist ei pane end ise pjedestaalile ega ütle, et mina olen edukas. Artist teeb tööd, mida armastab. Tema soov on areneda ja saada aina paremaks..

Kas sina oled alati laval olemist nautinud, ka neil kehvematel päevadel?

Ei. Ma olen see inimene, kes paistab väljapoole väga tugev, aga ma ei ole seda. Olen põhjas ära käinud ja läbinud tõsise identiteedikriisi, mille jooksul tuli mul oma väärtused ja arusaamad ümber hinnata. Kõrbemine paneb mõtlema, mis on elus oluline ja kas su elu on selline, mis ka kahekümne aasta pärast sind õnnelikuks teeb.

Sul on kriisist täna lihtsam rääkida, sest see jääb aastate taha. Kas seda saanuks ära hoida?

Ei, seda ei olnud võimalik ära hoida. See on üks neid juhtumeid, mida enese tundmaõppimiseks oli vaja. See juhtus üheksa aastat tagasi. Olin saanud just teise lapse ja kartusest kaotada töö ronisin lavale kahe nädala vanuse beebi juurest. Mul oli palju rolle, ma ei raatsinud neist loobuda, ja ju pidigi minema kõik nii valesti, et ma õpiksin elu ümber hindama. Ma ei olnud millegagi rahul. Laulja on ju tegelikult nagu üks suur lihas, aga minu

laps sündis keisrilõikega – mul piltlikult öeldes lõigati kõik läbi. Puudus jõud ja energia, mille abil laulda, asemele tulid hirm ja paanika.

Täna ei ole mu elus nii palju tööd, kui ehk sooviksin, aga olen õnnelik nende rollide üle, mida teen, ja usun siiralt, et elu ei anna, kui ei ole vaja, ja ta annab siis, kui on vaja. Selle depressioonita ei oleks mul nii tugevat peret, mis on tegelikult minu kui naise õnne alus. Enam ei kordu ajad, mis olid siis, kui laulsid Georg Ots, Anu Kaal, Margarita Voites ja Hendrik Krumm. Solistid tulevad ja lähevad ja alati peab olema veel midagi, mis maandab. Mulle said oluliseks lapsed, mitte ainult rollid.

Kas kolmas laps tõi su ellu tasakaalu?

Jah, tema tulek oli üllatus selles suhtes, et hoidsin seda pikalt oma pere teada ega näidanud lapseootust kusagil välja. Varjasin seda. Mõtlesin sellel perioodil tõsiselt, mida ma oma eluga üldse teha soovin. Kas laulmine on see, millega tahangi tegelema jääda, sest mingil hetkel olin tundnud, et ma ei ole iseenda jaoks mitte keegi. Jõudsin analüüsides ikkagi tagasi punkti, kus sain aru, et minu adrenaliin toitub muusikast. Kui olen stressis, paneb laulmine mu keha uuesti tööle. Ilma laulmiseta mu stress ei leevene. Laulmine annab vabanemise ja ma justkui toitun sellest. Õnneks on mu elus olemas üks hea ingel, pianistist sõber, kes jälgib teatris iga mu tegemist. Kui mul parasjagu lavastustes rolle ei ole, teeme ikkagi tööd ja esineme tihti koos.

Ooperi- ja operetitähedepuhul kasutatakse tihti väljendit diiva. Oled sa selle tähenduse enesele selgeks teinud?

Minu jaoks on diivad laval, mitte elus. Kui prožektorituled lähevad põlema, suled on peas ja sädelus lendleb, võid sa diiva olla, aga lavalt tagasi ellu jõudes on ka kõige suuremad neist lihtsad inimesed. Näiteks nagu Anna Netrebko, kes on pigem väga lihtne inimene. Võib-olla on see hoopis energia, millega sünnitakse ja mida ei seletagi ära. Laval võib olla palju tegijaid, aga miskipärast peatuvad silmad ikka mõnel üksikul, sest neis on see miski, mis ühest teeb diiva ja teisest mitte. Omandada ja juurde õppida seda ei saa. Säraga sünnitakse.

Kuidas sina särava sopranina Eesti väheste võimaluste sisse sobitud?

Mina ei kurda. Kui ma laval lauljana alustasin, ei olnud mul selliseid närve, nagu mul praegu on. Nooremana olin ma täidetud hulljulgusega ja sooviga end tõestada kas või maailma teises otsas. Olin võimeline kas või pärast laeval loksutud ööd varahommikul Mozarti "Öökuningannat" konkursil ette laulma. Täna olen õppinud oma reservi hoidma. Ma ei kuluta ega väsita end etenduse päeval. Etenduste päevadel meeldib mulle tegelaskuju analüüsida, lihtsalt olla ja mõtiskleda. Soovin, et mõnus pinget, mis esinemisele eelneb, püsiks. Et ma vallanduksin sel hetkel, kui lavale astun. Nooremana ma oma võimeid nii hästi ei tundnud ega vallanud, aga täna olen enda ajastamises täpne. Kui oled leidnud endas kindluse ning adrenaliini ja närvi on laes, on lavale minek tõeline nauding.

Näitlejad ja lauljad on emotsionaalsed ja emotsionaalsed inimesed saavad kiirelt tühjaks. Milline sina väsinuna oled?

Siis kerin ma end kerra ja lihtsalt olen ega suhestu ümbritsevaga. Tihtilugu olen ma olekus, kus ei suudagi mitte millegagi tegeleda, vaid olen oma kapslis. Keegi kodus seda mulle pahaks ei pane. Vahel on hea mitte midagi teha.

Sellistel hetkedel meeldib mulle ka lihtsalt hulkuda või kirbukates käia. Ostukeskustes mulle käia ei meeldi, see keskkond ei sobi mulle. Kui olen end piisavalt kogunud, tõusen uuesti püsti ja tulen tavaellu tagasi.

Sinu abikaasa Rein jälgib sind tihti saalist, publiku hulgast. Mis oli teie armastuse esimene ühenduslüli?

Meie oleme koos elanud rohkem kui eraldi. Sattusime teineteise huviorbiiti, kui astusin Georg Otsa muusikakooli. Minu arust oli see peaaegu et lapsepõlves. Mina tulin kooli, tema oli viimasel kursusel ja seal ta mulle silma peale pani. Koos hakkasime elama juba rublaajal, 1992. aastal. Käisime Soomes maasikaid korjamas – mina ostsin tuhande dollari eest ühetoalise korteri Õismäele ja tema sama raha eest Piccolo trompeti. Kummaline aeg oli, sama raha eest võis saada korteri või trompeti.

Tegelikult on elu väga lihtne, kui su kõrval on õige inimene. Kõik toimib meile sobivas tempos. Ma ei ole endale kunagi rohkem meeldinud, kui ma täna endale meeldin, ja seda on teinud meie ühine elu.

Kas oled tajunud, et armastus võib ka otsa saada, kuluda ära nagu kingad või kindad?

Minu arust teeb suhte tugevaks sõprus. Minu mees on minu parim sõber ja mina kui tema naine olen talle tema parim sõber. Me oleme nagu üksteise käed ja jalad. Me oleme üks. Tema on minu samm ja mina tema samm ja me ei ole teineteist ära tüüdanud. Kui tema kukub, tõstan ta püsti ja kui mina kukun, juhib elu tema. Õnneks ei ole me korraga kummuli olnud, aga kui on raske aeg, siis ei kahelda selle inimese otsustes, kes parasjagu juhib, vaid usaldatakse teda. Oleme nii kõik raskused oma elus ületanud, ent oluline on ka see, et ükski raskus ei ole seotud meie omavahelise suhtega.

Tänapäeva kiirete muutuste keskel on üsna levinud arusaam, et pikaajaseid elukaaslasi hoiab koos üksnes parema kaaslaste või võimaluse puudus. Oled sa häbenenud kunagi, et oled elanud terve elu ühe mehega?

Sellist küsimust ei ole ma endale ega teistele kunagi esitanud. Ma isegi ei kujuta ette, et ma selliseid vestlusi ja arutelusid peaksin. Neid küsimusi esitavad need, kes ei ole oma elus õnnelikud. Alati võib tunduda, et kusagil kindlasti ootab mind midagi paremat ja äkki on järgmise nurga taga hoopis huvitavam inimene.

Igas argipäevas on hetki, kui kõik tundub nii mõttetu, sest tekib rutiin. Siis võetaksegi endale keegi uus, arvates, et see muudab midagi, saamata aru, et argipäev saabub varem või hiljem igasse suhtesse. Tegelikult võiks püüda leida oma suhtes ühine tegevus, mitte loota millelegi uuele ja huvitavale. Minul on olnud oma mehega ühine areng ja me oleme loonud asju koos. Kosunud ja kogunud, loonud ja jaganud.

Usun, et pidevalt suhteotsingus inimesed ei ole enda sees õnnelikud inimesed ja tegelikult ei puuduta selline ellusuhtumine ainult inimsuhteid, vaid elu laiemalt. Ikka öeldakse, et Viini ja Saksamaa lavad on vingemad, aga kas üldse on käidud Estonias?! Kas näed oma nina ette? Uue puhul kaob elevus ruttu, sest saadakse aru, et tegelikkuses ei ole midagi teistmoodi. Ise oled ikka sama ja arusaamad ka endised.

Saabusid hiljuti Bali saarelt, kus naised käivad ennekõike oma sisemise minaga kontakti otsimas. Kas sina vajad idülliselleks, et aru saada, mis õige, mis väär?

Bali on idülliline koht, aga sisemise tõe ja arusaamaga sünnitakse, seda ei saa omandada. Olen tohutu õiglustunde ja tundlikkusega inimene, mis ei ole tegelikult head omadused. Ema ütles mulle juba lapsena, et kellele su ausust vaja on, tekitab ainult tüli. Kui nimetad asja nii nagu on, arvatakse, et oled ülbe.

Mulle tundub, et olen elu alati elutervelt näinud ja end elu kätte usaldanud. Püüan elada nii, et ei mõtle vanusele ega staatusele, uskudes, et kõik asjad tulevad siis, kui tulema peavad. Ka kõik minu kolm last tulid, kui mõtlesin – nüüd on aeg! Oma inglitega tuleb osata läbi saada ja isegi kui mõnikord tundub, et kõik on halvasti, vaatan enda ümber ja mõistan, et kui lapsed on terved, ise oled püsti, siis kõik muu on tühi-tähi!

- ÄÄREJUTT -

"Riina on täielik inimtõbras!"

"Pilvede all" produtsent **Toomas Kirss**: "Angelika on "Pilvede all" sarjale palju juurde andnud. Toona kui ta leidsime, otsisime kedagi, kes oleks laiemale avalikkusel tundmata, aga oleks kindlasti teatri- ja lavakogemusega. Ta oli toona just hästi küps ja tore, sest oli saanud kolmanda lapse emaks, ja seetõttu ongi hea vaadata, kuidas nii korralik kui Angelika sellist karakterit nagu Riina, mängib. Riina on ju täielik inimtõbras. Angelika on isegi küsinud, kas Riina tegelaskuju ei võiks inimlikumaks, paremaks muutuda, aga arvan, et mitte. "

- PISITEKST -

- "Ju pidigi minema kõik nii valesti, et ma õpiksin elu ümber hindama."
- "Kui olen end piisavalt kogunud, tõusen uuesti püsti ja tulen tavaellu tagasi."
- "Ma ei ole endale kunagi rohkem meeldinud, kui ma täna endale meeldin."
- "Olen tohutu õiglustunde ja tundlikkusega inimene, mis ei ole tegelikult head omadused."